

Til 1886 levede Ramabai i England, da indskibede hun sig atter, dog ikke for at vende hjem, men for at rejse til Amerika, hvor en Landsmandinde af hende, Fru Anandibai Joshu (i Filadelfia) studerede og skulde creeres til Doktor. Det var første Gang, de to mødtes, men de havde brevskiftet gennem flere Aar, og holdt af hinanden, fordi de, om end forskellige i meget, kæmpede for lignende Maal.

Anandibai Joshu var atten Aar gammel kommen til Amerika, fast besluttet paa, som hun sagde, at forlade Fædrelandet som en Hindukvinde og vende hjem igen som en Hindukvinde. Under sine Studier overholdt hun nøje Kastereglerne og prøvede fra først af ogsaa at tilberede sin Føde selv for at sikre sig mod mulig Overtrædelse. Hun skildres som en lille, meget alvorlig, overordenlig stille Kvinde, hvis taalmodige Blidhed hurtig vandt Menneskers Sind. Hun vendte hjem igen til Indien, beredt paa atter at bøje Nakken under alle de Pligter, Tro og Fordom lagde paa hende, medens dog hendes Mand og hendes Slægt tillod hende at være Kvindelæge. Hvad hun havde kæmpet for med saa meget Heltomod, skulde ikke lykkes hende. 1886 blev hun ansat som Kvindelæge ved Albert Edwards Hospital i Kolhapur men allerede 1887 i Februar døde hun af Tæring. Det fremmede Klima, det anstrængende Arbejde, den fore-skrevne Maade at leve paa, som ikke passede med de forandrede Betingelser, alt brød hende ned. Hun led forfærdeligt, men der siges om hende, at den samme klageløse Stilhed, der havde været over hende i Livet, fulgte hende ind i Døden. De begravede hende i Puna, hendes Fødeby, under Overholdelse af alle orthodoxe Ceremonier, og stor Ærbødighed og Kærlighed til hende viser sig i hendes Landsmænds offentlige Udtalelser i Anledning af hendes Død. Denne Indiens første unge Kvindelæge, der kun naaede at give sit Liv for den gode Sag, havde i høj Grad lettet Vejen, ja, banet den for Ramabai i Amerika. Hun fandt hurtigt Venner og Sympathi, for hvad hun vilde. Medens Studierne fortsattes, udvidede hun sit Kendskab til Undervisningen ved Besøg i amerikanske Skoler; de praktiske Skolebøger med deres gode Billeder tiltalte hende, og hun oversatte en Del, som hun vilde bruge i Fremtiden. Hun talte offentlig og skrev ogsaa der sin Bog om Højkastekvindens Stilling.